

1 sönd. e. Påsk 2021 - Ingemar Andersson (LFS)

Salme 114, GT 1. Mos 32:22-32, Ep: 1 Joh. 5:1-12. Ev: Joh. 20:19-31.

Genom stängda dörrar.

Simon, Simon, se, Satan har begärt att få sålla er som vete, men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet.

För lärjungarna hade sållningstiderna kommit. Många omtumlande ting hade de upplevt de senaste dagarna och förvirringen, rädslan och osäkerheten var stor. De tumlade omkring i Satans såll och visste varken ut eller in, visste inte vad de skulle tro. Från Långfredagens mörker, som slutade med att en död Mästare lades i Josefs grav – till Påskdagens soluppgång med uppståndelsens ofattbara glädjebudskap, rapporterna om den tomma graven, om änglauppenbarelser, ja, om att några personligen hade mött den Uppståndne, dels vid graven, dels under vandringen till Emmaus – var det sant? För flera av dem syntes alltsammans vara rent önsketänkande, löst tal, hur skulle man våga tro något så underbart?

Det hade blivit kväll på Påskdagen och lärjungarna hade samlats. Rädsla var de för judarna och satt väl inlåsta. Då står plötsligt Jesus där mitt ibland dem. Och han ger dem sin frid. Han visste vad de oroliga lärjungarna behövde. Och han visste hur han skulle göra sig igenkänd: Han visar dem sina händer och sin sida. Känner du igen dig? - Känner du igen Honom? Hans händer och hans sida har i alla tider varit igenkänningstecknen för dem som hör Jesus till. Då de i tvivel, mörker och vilshenhet har suttit där och inte vetat vad de skulle tro, och så plötsligt liksom har sett Jesus för sina ögon och påmints om hans lidande, död och uppståndelse – och vad innebörden av allt detta är – då har den frid, som endast förbindelsen med syndares Frälsare kan ge, intagit hjärtat och de har med en annan lärjunge i glädje, förundran och tillbedjan kunnat utbrista: *Min Herre och min Gud!*

Jesus ger lärjungarna sin frid.

Och på hans fridshälsning följer ett uppdrag: *Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er.* I den ordningen måste det gå: Först möta Jesus, få innebörden av hans sår klar för sig, glädjas över Frälsaren och ta emot hans frid i hjärtat. *Då blev lärjungarna glada när de såg Herren.*

Sedan kan man gå hans ärenden, gå ut med budskapet om den Uppståndne till den värld som ännu inte lärt känna Honom. Och för detta uppdrag behöver man den helige Ande: *Sedan han sagt detta, andades han på dem och sade: Tag emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden.* Här överlämnar Jesus löse- och bindenycklarna till apostlarna och därmed till sin kyrka på jorden. Detta har Jesus också tidigare gjort vid Caesarea Filippi. (Matt. 16:18-19). Och när Jesus senare undervisar om ordningar för den kristna församlingen och talar om hur man skall reda ut inbördes förhållanden i församlingen, undervisar han också där om bruket av löse- och bindenycklarna. (Matt. 18:15ff).

Löse- och bindenycklarna

skall alltså vara i bruk i den kristna församlingen. Det är en stor och viktig fullmakt Jesus har överlämnat åt oss att förvalta, och där bruket av nycklarna sker i enlighet med Herrens ord sträcker sig verkningarna från jorden till himmelriket. Om någon faller i uppenbar synd, vägrar att bekänna och överge synden och i stället försvarar och vill stanna kvar i synden skall bindenyckeln brukas, så att syndaren får veta att han lever med oförlåtna synder och inte har tillgång till avlösning eller nattvard. Detta för att om möjligt föra syndaren på samma väg som kung David beskriver i den 32:a psalmen. Bindenyckeln skall inte brukas där någon av svaghet stapplar och faller i synd. Så sker ju tyvärr med alla Guds barn. Vi syndar dagligen på mångahanda sätt och förtjänar intet annat än straff. Men där samvetet är vaket och synden en plåga är det inte fråga om ett hårt och obotfärdigt hjärta. I ett sådant fall skall syndaren skyndsamt bege sig till nådens tron, bekänna och få förlåtelse.

Så skall lösenyckeln brukas flitigt i församlingen till att lösa onda samveten, lyfta tyngden från skuldorna och skänka förlåtelse och frid till betryckta syndare. Och – där avlösningens ord uttalas i enlighet med Herrens befallning, så sker något! Synderna förlåtes, och det är alltså inte en bön eller önskan om att Herren måtte vara nådig och förlåta, utan Herren utdelar i avlösningens ord syndernas förlåtelse.

En lärjunge saknades

vid det här tillfället. Thomas var inte med de andra. Bibeln berättar inte varför, men vi får i Bibeln veta en del om lärjungarnas olika personlighet. Petrus är ju den ivrige, impulsive. Thomas är Petrus motsats. Han är pessimisten, snar till svärmod. När Jesus får veta att Lasarus ligger sjuk, säger Jesus: ”Låt oss gå tillbaka till Judéen.” Men lärjungarna invänder: ”Rabbi, nyss försökte judarna stena dig, och nu går du dit igen.” Och när Jesus inte låter sig övertalas att avstå, säger Thomas: ”Låt oss gå och dö med honom.” (Joh. 11). Och när Jesus i avskedstalet talar om att han skall gå bort för att bereda plats åt dem i sin Faders hus, säger han: ”Och vart jag går, det vet ni. Den vägen känner ni.” Men Thomas blir orolig: ”Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?” Han kan inte tänka sig att något gott skulle kunna följa på att Jesus lämnar dem.

Thomas var alltså inte med när Jesus nu kom till lärjungarna. Kanske gick han för sig själv i mörka tankar. Jesus var död, han var borta, allt var hopplöst. Och så hade han lämnat de andra lärjungarna och brydde sig inte om att komma när de samlades. Det förlorade Thomas mycket på. Det har också något att säga oss. Försummar man tillfällena då Guds folk samlas kan man gå miste om ett möte med Frälsaren. Man kan bli utan den frid han delar ut, man kan gå miste om Andens välsignelse, om ett stort och heligt uppdrag – som Fadern har sänt mig sänder jag er – och man kan alldeles i onödan, som Thomas, få gå en hel vecka i tvivel, otro och mörker. När Thomas sedan ändå kommer tillsammans med de andra lärjungarna och får veta att Jesus varit hos dem, kan han omöjligt tro dem. Den här berättelsen om hur svår Thomas är att övertyga är ännu ett bevis för verkligheten av Jesu uppståndelse. Lärjungarna var över lag sena att tro att Jesus verkligen uppstått från de döda och levde, och Thomas var i särklass svårövertygad. Lärjungarna var inte lättrogna. Först efter de starkaste bevis vågade de tro. Jesu fiender var betydligt mer lättrogna. De ville ha vakt vid graven och de trodde vakternas berättelse och mutade dem till att sprida falska rykten om vad som skett. Men vi bekänner i enlighet med Guds ord: *På tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda.*

Jesus förbarmar sig över den som är svag i tron.

Thomas får möta den Uppståndne och övertygas om att hans Herre och Gud lever. Så får den bedrövlige tvivlaren Thomas bli oss klenrogna och missmodiga lärjungar till tröst och hjälp. Genom Thomas får vi ett nytt bevis på Frälsarens hjärtelag mot den som dras med tvivel och otro, som gärna ville tro men som inte kan få det in i hjärtat.

All otro är synd och skall inte alls ursäktas. Men där svaghet och brist i tron gör mig missmodig och försagd, då kan jag av berättelsen om den tvivlande Thomas hämta den trösten, att Jesus vet om mitt dilemma. Han känner min nöd och han skall helt visst förbarma sig och hjälpa. Jesus gör sig särskilt ärende till sådana som har det som Thomas.

Och så är med ens tvivel, sorg och otro övervunna och ett oroligt syndarehjärta får smaka den frid som övergår allt förstånd. Thomas bekänner Kristi gudom: *”Min Herre och min Gud.”* Och Jesus rättar honom inte utan bekräftar hans bekännelse.

Jesus är sann Gud och tillika sann människa. Så måste det vara för att det uppdrag han var satt att utföra skulle fullbordas. Han var i allt lik oss, sann människa, dock utan synd. Och han var samtidigt helt och fullt sann Gud. Som Gud och människa i en person uppfyllde han Guds heliga lag och led oändliga kval på ändlig tid för mänsklighetens alla synder. Så försonade han oss med Gud och skaffade fram en evigt gällande rättfärdighet åt oss, åt alla syndare, till att i tro ta emot, helt oförtjänt, av nåd, fritt och för intet.

Amen.